

Els Sánchez Vicario i Casal, en la picota.

El 'Pato' canta a la granja del tennis

Els Sánchez Vicario –i de rebot, Sergi Casal– han hagut de canviar d'actitud i *penedir-se* per continuar als equips espanyols de tennis –el de Copa Davis i el dels Jocs Olímpics de Barcelona– si segueixen la rebel·lió del seu entrenador i manager, Pato Álvarez.

Pato Álvarez.

Els Sánchez Vicario poden ser víctimes del costum de crear ídols per enderrocarlos tot seguit. Si més no, la irregularitat dels seus resultats i una certa antipatia del clan els han guanyat molts detractors en el món del tennis i el de la premsa.

Per si calia més, en aquestes hores baixes de popularitat ha esclatat l'afer de l'oposició del grup entrenat pel Pato Álvarez a la presència de Sergi Bruguera, no ja a l'equip de Copa Davis sinó, fins i tot, al torneig d'exhibició (no oficial) del cap de setmana passat a Mallorca.

EL 'PATO' CANTA

A més, com que el capità Manolo Orantes no va accedir a traure Bruguera de l'equip, el Pato ha demanat el seu cap i assegura que el president de la Federació espanyola –que té la seu a Catalunya i presideix Agustí Pujol– li havia

promès la destitució del granadí.

La Federació ha imposat disciplina, en ratificar Orantes com a capità espanyol. I a Mallorca, el que semblava una exclusió de Bruguera ha estat canviada per la ratificació de la invitació al jove Sergi, mentre que els Sánchez Vicario, al moment de concloure aquest informe, seguien sense confirmar la seva presència.

Davant d'aquests fets, en unes manifestacions per a *La Vanguardia*, William Pato Álvarez anunciava que no col·laborarà més amb l'equip de Copa Davis, desqualificava Bruguera i tots els altres jugadors entrenats pel seu pare –Lluís– i arremetia contra Agustí Pujol i Orantes.

De Pujol deia que no té paraula, perquè bans de la confrontació contra l'URSS li havia promès la destitució del capità. D'Orantes en deia més: que no treballa bastant, que no segueix els jugadors espanyols als campionats per saber com estan i que, quan era jugador número u, va imposar que fessin fora Bartolí

i Couder de la Copa Davis.

SILENCI

Els atacs i les imposicions, de moment, semblen venir únicament de l'entrenador, d'aquest Pato nascut a Colòmbia, nacionalitzat espanyol i amb lligams econòmics a Andorra. Un portaveu de la Federació va manifestar a *EL TEMPS* que els Sánchez Vicario continuen sent part de l'equip espanyol de tennis sempre que Emilio no digui res "perquè, fins al moment, només ha parlat el Pato", i que la Federació ja ho va dir: que ratificava Orantes com a capità i que "no admetria pressions de cap tipus".

La Federació no pensa replicar les acusacions d'Álvarez i redueix l'afer a una qüestió que hauran de resoldre amb jugadors i capità. Mentre estiguin a l'equip "els tennistes han de sotmetre's a la disciplina d'Orantes". I si aquest havia admès la col·laboració dels entrenadors –Pato i Lluís Bruguera–, el primer s'hau-

rà de dedicar a partir d'ara únicament a portar els seus nois pels campionats que juguin a títol personal arreu del món, que no és poc.

MOLT A PERDRE

El silenci de la Federació i, especialment, el del president, s'explica perquè el passat dimecres es va celebrar una reunió oficiosa al Consell Superior d'Esports (CSD) amb López Navarro, que faria d'*home de bona voluntat* entre jugadors, Orantes i el Agustí Pujol (sense

el polèmic Pato). Aquesta reunió va acabar amb una pau col·lectiva com si res hagués pasat.

S'espera que tot continuï igual, però sense Pato. Amb els Sánchez Vicario, Casal, Orantes i Sergi Bruguera dins l'equip. ¿Serà possible sense que la guerra privada entre ells continuï? Aquesta és la incògnita.

Els jugadors d'Alvarez tenen molt a perdre. En primer lloc, les recompenses econòmiques per jugar la Copa Davis; però també les beques que l'entitat privada ADO els concedeix com a futurs

olímpics espanyols: sis milions a Emilio, tres i mig per a Javier i els mateixos per a Sergi Casal.

Els interessos semblen importants i justificarien la convivència d'enemics tan declarats al si de l'equip espanyol de Copa Davis. Fins i tot Orantes rep 12 milions de la Federació com a capità, si hem de creure les declaracions no desmentides del rebel "Pato". I ja ho deia Crispín a la comèdia de Benavente: "millor que crear afectes és crear interessos".

Robert Petit

Ahir i avui del tennis

Quan vaig començar a veure jugar a tennis —esport sobre el qual durant anys he escrit amb molt de gust i complaença— era un joc ple de cortesia, net i d'una evident elegància espiritual. Encara recordo el baró Gottfried von Cramm, que va ser un dels marits de Barbara Hutton, dominant amb negligència sobre la pista: en un partit li van concedir una pilota dubtosa. El jugador que jugava amb ell era, si no recordo malament, el francès Henri Cochet, el tennista més intuïtiu i amb més rapidesa mental que jo hagi conegut. Cochet, davant la pilota injusta, només va aixecar les celles, com sorprès, i no es va permetre cap altra actitud de disconformitat.

Von Cramm ho va veure i va

restar impassible, però quan Cochet va repetir el seu servei, Von Cramm, amb un gest infinitament elegant, li va cedir el punt deixant morta la pilota fora del camp. La gent, la poca gent que llavors era espectadora, va aplaudir també discretament.

Eren altres temps, els jugadors eren *amateurs* i molt sovint es pagaven les despeses de l'estada i del viatge, no els assistien entrenadors oficials, ni pares sol·lícits, ni premis milionaris, ni anaven constel·lats amb publicitats de tota mena. La televisió no havia convertit aquest antic joc en un espectacle popular, quasi universal.

Crec que llavors era impossible que succeís el que ha esdevingut amb un entrenador om-

nipresent i despòtic com és el colombià Pato Álvarez i els seus jugadors, els Sánchez Vicario i Sergi Casal, que han volgut fer i desfer en l'equip de la Copa Davis espanyola, que s'han permès vetar companys seus en els tornejos d'exhibició i que han donat un espectacle poc edificant de supèrbia i displicència. Afortunadament sembla que, en el moment que escric aquest comentari, Emilio Sánchez Vicario, que havia demanat el cap del capità de l'equip, Manuel Orantes, s'ho ha repensat i les coses tornen a ser normals, i possiblement l'únic que passarà és que desapareixerà Pato Álvarez, cosa que no considero com una gran desgràcia. Com que sóc gran, tinc nostàlgia d'altres temps. Una nostàlgia molt

atemperada pel fet de que si bé la modernitat té els seus desavantatges, també presenta altres elements positius: amb la professionalitat es juga millor que mai, amb cobdícia i emoció, i amb la televisió els aficionats per aquest esport, que cada dia van creixent en nombre, poden veure aquells grans concursos de tennis que ara fa quasi cinquanta anys somniaven de veure una vegada a la vida, com Wimbledon, Roland Garros o els Campionats d' Austràlia. Perquè ara l'important no és el joc, és l'espectador, que es repapa en el seu silló, esperant que el diverteixin, sense prendre part encara que sigui d'una manera espiritual, en l'esforç, la gràcia, i l'elegància del joc.

Nestor Lujan